

виждаше, че ще трѣбва да умрѣ отъ гладъ. И когато глада започваше да го измъчва най-силно, ние го виждахме да закрива лицето си съ кърпа, която бързо ставаше мокра отъ сълзи.

Отъ дълъгъ гладъ той заболѣ отъ тифъ. Тогава ни обхвана непосилна мъка. Всички чувствавахме, че той е нашъ другаръ, че и той като насъ е невиненъ за дѣто убива и ние отидохме при него.

Той бѣ обхванатъ цѣлъ въ огънь Загорѣлитѣ му устни бѣха подути, тъмно сини, дори черни. . . Той непрѣстано зовѣше своята майка, викаше я съ най-мили имена, искаше ѝ студена, бистра вода и сладки бѣли хлѣбчета. . .

Викаше своята родина, далечна топла родина, дѣ зрѣе портокала и сочните сладки фурми. . .

Когато умираше, той отвори очи, изгледа ни и чухме, че извика :

„Когато умра, зарове ме съ това“. . . И ние видѣхме, че той стискаше картичка изобразяваща градъ, съ високи джамии, дървета и покрай който се изви-ваше голѣма рѣка. . . Това бѣ неговата далечна родина.

И той умрѣ. Ние плакахме, плакахме съ сълзи за това мънишко, слабо човѣче. Когато го погребвахме, поставихме портретчето до студенетѣ му устни, които вѣчно ще даватъ своята бездушна цѣлувка на тѣй скъпата му далечна родина.

Той умрѣ и отнесе съ себѣ си послѣдния споменъ — родината си.

Ст. Чешмеджиевъ.

